

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 781

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 15 septembrie 2026

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
768.	— Decret privind trecerea în rezervă a unui general de brigadă cu o stea din Ministerul Afacerilor Interne	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 721 din 9 decembrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 lit. n) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice		2–3
Decizia nr. 224 din 12 martie 2026 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, ale art. 8 alin. (1) din aceeași lege, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 55/2021 privind modificarea și completarea Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, precum și ale art. 10 alin. (1) și (11) din Legea nr. 241/2005, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative.....		4–8

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind trecerea în rezervă a unui general
de brigadă cu o stea din Ministerul Afacerilor Interne**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere propunerea ministrului afacerilor interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 15 septembrie 2026, generalul de brigadă cu o stea, menționat în anexa¹ la prezentul decret, trece în rezervă.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**NICUȘOR-DANIEL DAN**

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU**ILIE-GAVRIL BOLOJAN**

București, 15 septembrie 2026.
Nr. 768.

¹ Anexa conține informații clasificate, potrivit legii, face parte din prezentul decret și urmează regimul juridic prevăzut de Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****D E C I Z I A N r . 7 2 1****din 9 decembrie 2025**

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 lit. n)
din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare
a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Gabriela-Lenuța Dimitriu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 lit. n) din Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de către Luciana Bălănescu în Dosarul nr. 3.426/300/2024 al Judecătoriai Sectorului 2 București — Secția civilă, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.290D/2024.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că se solicită verificarea constituționalității unei hotărâri a Guvernului.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 21 iunie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 3.426/300/2024, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 lit. n) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.** Excepția a fost ridicată de către Luciana Bălănescu într-o cauză având ca obiect soluținarea unei plângeri împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții prevăzute și sancționate de norma legală criticată.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autoarea susține că norma legală criticată, care prevede interzicerea opririi voluntare a vehiculelor pe trotuar, în lipsa unor amenajări conforme cu art. 144 alin. (2) și (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, este contrară dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, în ceea ce privește exigențele constituționale de claritate, accesibilitate și previzibilitate a legii. Aceasta întrucât se generează incoerențe între normele primare

și cele de aplicare, în special între Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și regulamentul de aplicare a acesteia, rezultând astfel formulări vagi și interpretabile, ce conduc la aplicarea unor măsuri neunitare și potențial abuzive din partea autorităților, fiind astfel afectate drepturi fundamentale. Autoarea excepției invocă și faptul că restricția privind oprirea voluntară pe trotuar, aplicată fără o analiză individualizată a circumstanțelor concrete și în lipsa unor alternative reale de parcare a autovehiculelor, constituie o restrângere nejustificată și disproporționată a dreptului de proprietate privată prevăzut de art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, prin limitarea abuzivă a atributelor acestuia privind folosința și dispoziția. În opinia autoarei excepției, se impune reconsiderarea normei contestate, prin alinierea acesteia la prevederile legale de rang superior și adaptarea acesteia la realitățile actuale și concrete ale infrastructurii și mobilității urbane, astfel încât să fie respectate și exigențele constituționale referitoare la statul de drept, legalitate, coerență normativă și protejarea dreptului de proprietate.

6. **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă**, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este inadmisibilă, având în vedere incidența dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 142 lit. n) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a

Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 26 octombrie 2006, care au următorul cuprins: „*Se interzice oprirea voluntară a vehiculelor (...) n) pe trotuar, cu excepția situației în care administratorul domeniului public a executat amenajări care respectă prevederile art. 144 alin. (2) și (3); (...)*”.

12. Autoarea excepției consideră că actul normativ criticat contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind cerințele de calitate a legii și art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 142 lit. n) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice. În acest sens, reține că, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) teza întâi din Constituție, Curtea Constituțională „*hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial*”. În aplicarea acestei prevederi constituționale, art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 prevede că instanța de contencios constituțional „*(...) decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”.

14. Ca atare, obiect al controlului de constituționalitate pe calea excepției de neconstituționalitate îl poate constitui doar o lege sau o ordonanță ori o dispoziție dintr-o lege sau o ordonanță, astfel că o analiză a constituționalității unor dispoziții din acte normative cu caracter secundar, emise în executarea legii, așa cum sunt hotărârile Guvernului, nu intră în competența instanței de contencios constituțional, sesizarea acesteia cu un astfel de obiect fiind inadmisibilă.

15. Curtea observă și că judecătorul cauzei a analizat admisibilitatea excepției, reținând că este admisibilă și a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea acestei excepții, contrar prevederilor art. 29 alin. (5) teza întâi din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căroră „*Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale*”. Având în vedere că instanța de judecată nu a aplicat aceste dispoziții legale, Curtea va respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate invocată.

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 lit. n) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de către Luciana Bălănescu în Dosarul nr. 3.426/300/2024 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 9 decembrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Gabriela-Lenuța Dimitriu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 224

din 12 martie 2026

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, ale art. 8 alin. (1) din aceeași lege, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 55/2021 privind modificarea și completarea Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, precum și ale art. 10 alin. (1) și (1¹) din Legea nr. 241/2005, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Andrei Grigoraș	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 și 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Sorin Staicu în Dosarul nr. 3.208/338/2020 al Judecătoriei Zărnești și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.921D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, arătând că pretinsa neconstituționalitate este dedusă din modul de interpretare și aplicare a textelor de lege. În acest sens, arată că prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 au format obiectul interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr. 9 din 15 martie 2017. De asemenea, susține că instanța de contencios constituțional a mai examinat prevederile art. 8 alin. (1) și ale art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, pentru critici similare, reținând că sintagma „stabilirea cu rea-credință de către contribuabil a impozitelor, taxelor sau contribuțiilor” trebuie corelată cu prevederile art. 106 și 107 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală. Cu privire la prevederile art. 8 alin. (3) din Legea nr. 241/2005 arată că acestea reglementează sancționarea tentativei, iar deducerea neconstituționalității se face prin raportare la alte prevederi legale, respectiv art. 32 și 33 din Codul penal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 22 iunie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 3.208/338/2020, **Judecătoria Zărnești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 și 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.** Excepția a fost ridicată de Sorin Staicu într-o cauză penală având ca obiect stabilirea vinovăției autorului excepției sub aspectul săvârșirii infracțiunii de tentativă la stabilirea cu rea-credință de către contribuabil a impozitelor, taxelor sau contribuțiilor, având ca rezultat obținerea, fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori

compensări datorate bugetului general consolidat, prevăzută de art. 8 alin. (1) și (3) din Legea nr. 241/2005, coroborat cu art. 5, art. 32 alin. (1) și art. 35 alin. (1) din Codul penal.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 se arată că textul de lege criticat încalcă prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât sintagma „stabilirea cu rea-credință de către contribuabil a impozitelor, taxelor sau contribuțiilor” nu îndeplinește exigențele de calitate a legii, formularea nefiind suficient de clară pentru a permite destinatarului normei juridice să își adapteze conduita, prin acțiuni sau inacțiuni, în conformitate cu prevederile legale. În acest sens, se arată că sintagma din cuprinsul art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 nu este corelată cu dispozițiile art. 106 și 107 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, în condițiile în care stabilirea creanțelor fiscale intră în competența exclusivă a organului fiscal, nefiind un atribut al contribuabilului. Totodată, se arată că dispozițiile legale criticate sunt lipsite de claritate și în ceea ce privește subiectul activ al infracțiunii prevăzute de art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005. Cu privire la dispozițiile art. 8 alin. (3) din Legea nr. 241/2005 se susține că acestea încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și ale art. 53 din Constituție, întrucât infracțiunea reglementată de art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 poate fi convertită într-o tentativă neincriminată penal a infracțiunii prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. c) din aceeași lege. Astfel, se arată că fapta incriminată este susceptibilă de interpretări diferite în jurisprudența instanțelor judecătorești sub aspectul încadrării juridice, în condițiile în care tentativa la infracțiunea prevăzută la art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 se identifică, în mod constant, cu tentativa la infracțiunea prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. c) din aceeași lege, deși săvârșirea tentativei la cea din urmă infracțiune nu este incriminată și, prin urmare, nici pedepsită penal. În consecință, apreciază că norma criticată contravine principiului securității juridice, precum și principiului egalității cetățenilor în fața legii.

6. Cu privire la criticile de neconstituționalitate ale art. 10 alin. (1) și (1¹) din Legea nr. 241/2005 se arată că modalitatea de reglementare criticată încalcă prevederile art. 16 alin. (1), ale art. 21 alin. (3), precum și pe cele ale art. 124 alin. (2) din Constituție, întrucât instituie un tratament juridic discriminatoriu. Astfel, în cazul săvârșirii infracțiunii în forma consumată și al existenței unui prejudiciu, acoperirea acestuia determină aplicarea unei cauze de nepedepsire. În schimb, săvârșirea tentativei, în lipsa unui prejudiciu care să permită aplicarea art. 10 alin. (1) și (1¹) din Legea nr. 241/2005, atrage aplicarea unui regim sancționator mai sever. Prin urmare, prevederile criticate generează o situație de inechitate, în care autorul cercetat pentru tentativă la infracțiunea prevăzută de art. 8 alin. (1) din aceeași lege este supus unui tratament sancționator mai aspru decât cel care, săvârșind aceeași faptă în forma consumată, produce un prejudiciu. În susținerea excepției de neconstituționalitate se invocă Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, prin care dispozițiile art. 74¹ din Codul penal din 1969, având un conținut similar celor ale art. 10 din Legea nr. 241/2005, au fost declarate neconstituționale, întrucât legiuitorul nu a reglementat

situația tentativei în cazul infracțiunilor de prejudiciu. În aceste condiții, se apreciază că și în prezenta cauză rămân aplicabile considerentele deciziei precitate.

7. **Judecătoria Zărnești** apreciază că excepția de neconstituționalitate este parțial întemeiată. Astfel, cu privire la criticile de neconstituționalitate ale dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, instanța judecătorească apreciază că excepția este neîntemeiată, arătând că elementele factuale pe baza cărora organul judiciar este chemat să deducă existența relei-credințe reprezintă o chestiune de apreciere a probelor. În același sens, referitor la susținerea potrivit căreia infracțiunea prevăzută de art. 8 alin. (1) și (3) din Legea nr. 241/2005 ar putea fi încadrată ca tentativă la infracțiunea prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. c) din aceeași lege, arată că aceasta constituie o problemă de aplicare și interpretare a legii, care intră în apanajul organului judiciar. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate referitoare la tratamentul sancționator mai aspru al persoanelor care săvârșesc tentativa la infracțiunea prevăzută de art. 8 din Legea nr. 241/2005, instanța apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât persoana care săvârșește fapta în forma imperfectă este lipsită de beneficiul cauzei de nepedepsire.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 8 și ale art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005.

12. Referitor la stabilirea obiectului excepției de neconstituționalitate, în jurisprudența Curții s-a statuat că, în exercitarea controlului de constituționalitate, instanța de contencios constituțional trebuie să țină cont de voința reală a părții care a ridicat excepția de neconstituționalitate (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 244 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 6 iulie 2017, paragrafele 16 și 17). De asemenea, potrivit jurisprudenței anterior amintite, determinarea obiectului excepției de neconstituționalitate este o operațiune care, pe lângă existența unor condiționări formale inerente ce incumbă în sarcina autorului acesteia, poate necesita și o apreciere obiectivă a Curții Constituționale, având în vedere finalitatea urmărită de autor prin ridicarea excepției. O atare concepție se impune tocmai datorită caracterului concret al controlului de constituționalitate exercitat pe cale de excepție. Astfel, din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul critică, în realitate, numai prevederile art. 8 alin. (1) și (3) și ale art. 10 alin. (1) și (11) din Legea nr. 241/2005. Curtea reține că prevederile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 au fost modificate prin articolul unic pct. 1 din Legea nr. 55/2021 privind modificarea și completarea Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 1 aprilie 2021. De asemenea, dispozițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005 au fost modificate inițial prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Ulterior, dispozițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005 au fost din nou modificate prin Legea nr. 55/2021 privind modificarea și completarea Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 1 aprilie 2021, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1202 din 18 decembrie 2021, și prin Legea nr. 126/2024 privind unele măsuri pentru consolidarea capacității de combatere a evaziunii fiscale, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 13 mai 2024.

13. Având în vedere modificările legislative ce au intervenit asupra dispozițiilor penale, Curtea apreciază că nu are competența să stabilească legea penală mai favorabilă, aceasta fiind o chestiune care ține de interpretarea și aplicarea legii de către instanțele judecătorești. Curtea se pronunță cu privire la constituționalitatea legilor, nu cu privire la aplicarea lor concretă în cauzele penale. În consecință, având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, referitoare la condiția ca textul criticat să fie „în vigoare”, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, natura dispozițiilor criticate și obiectul dosarului în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate îndeplinesc condiția de a fi „în vigoare”, astfel încât Curtea poate analiza constituționalitatea acestora.

14. În consecință, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 8 alin. (1), în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 55/2021, ale art. 8 alin. (3) din Legea nr. 241/2005 și ale art. 10 alin. (1) și (11) din Legea nr. 241/2005, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 130/2021, așa cum au fost invocate de autorul excepției, și care au următorul conținut:

— art. 8 alin. (1) și (3): „(1) *Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 ani la 10 ani și interzicerea unor drepturi stabilirea cu rea-credință de către contribuabil a impozitelor, taxelor sau contribuțiilor, având ca rezultat obținerea, fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate bugetului general consolidat.*

(...)

(3) *Tentativa faptelor prevăzute la alin. (1) și (2) se pedepsește.*”;

— art. 10 alin. (1) și (11): „(1) *În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute la art. 8 și 9, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării prejudiciul cauzat este acoperit integral, iar valoarea acestuia nu depășește 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică pedeapsa cu amendă.*

(11) *În cazul săvârșirii uneia dintre infracțiunile prevăzute la art. 8 și 9, dacă în cursul urmăririi penale sau în cursul judecării prejudiciul produs prin comiterea faptei, majorat cu 20% din baza de calcul, la care se adaugă dobânzile și penalitățile, este acoperit integral, fapta nu se mai pedepsește, făcându-se aplicarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare.*”

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind calitatea legii, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (12) privind principiul legalității incriminării și pedepsei, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 241/2005, Curtea reține că motivele de neconstituționalitate invocate privesc existența

unor interpretări divergente în practica instanțelor judecătorești sub aspectul încadrării juridice a faptei, în condițiile în care tentativa la infracțiunea prevăzută la art. 8 alin. (1) din lege este asimilată, în mod constant, tentativei la infracțiunea prevăzută la art. 9 alin. (1) lit. c) din același act normativ, deși aceasta din urmă nu este incriminată. Astfel, din analiza criticilor de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul nu invocă aspecte privind neconstituționalitatea dispozițiilor legale, în realitate, acesta fiind nemulțumit de modul de interpretare și aplicare de către instanțele judecătorești a textelor de lege criticate. Or, asemenea aspecte nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci sunt de competența instanței judecătorești învestite cu soluționarea cauzei, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege. A răspunde criticilor autorului excepției în această situație ar însemna o ingerință a Curții Constituției în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

17. Totodată, Curtea reține că autorul excepției invocă pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 16 din Constituție, arătând că, deși atât infracțiunea prevăzută la art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, cât și cea reglementată de art. 9 alin. (1) lit. c) din aceeași lege pot fi săvârșite în forma tentativei, numai tentativa la infracțiunea prevăzută la art. 8 alin. (1) este sancționată. Cu privire la aceste aspecte, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a statuat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge, inevitabil, la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 463 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 21 iunie 2011, și Decizia nr. 123 din 2 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 521 din 19 mai 2021, paragraful 12).

18. În ceea ce privește critica întemeiată pe dispozițiile art. 53 din Constituție, Curtea constată că autorul excepției nu a indicat în ce constă restrângerea exercițiului unui drept sau al unei libertăți fundamentale și nici nu a identificat dreptul sau libertatea pretins restrânsă, limitându-se la invocarea formală a acestui text constituțional. Or, o asemenea susținere nu poate fi calificată drept o veritabilă critică de neconstituționalitate.

19. Având în vedere cele reținute, Curtea va respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 241/2005.

20. Cu privire la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a mai analizat aceste dispoziții legale, prin prisma unor critici similare, pronunțând Decizia nr. 459 din 25 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 9 octombrie 2020, paragrafele 13-14, prin care a respins, ca neîntemeiate, criticile formulate.

21. Astfel, referitor la susținerea autorului excepției potrivit căreia textul legal criticat este neconstituțional, întrucât folosește noțiunea „stabilire” a impozitelor, a taxelor sau a contribuțiilor de către contribuabil, și nu de către organul fiscal competent, Curtea a constatat că neconstituționalitatea textului criticat nu poate fi demonstrată printr-o interpretare *pro causa* a acestuia. Astfel, Curtea a reținut că, asemenea cauzei *pendinte*, autorul excepției, în mod intenționat, dă o interpretare subiectivă și confuză normei incriminatoare, fără să țină cont de interpretarea teleologică și sistematică a dispoziției legale criticate. Curtea a reținut că dreptul organului fiscal de a stabili baza de impozitare și creanța fiscală aferentă, prin estimarea rezonabilă a bazei de impozitare (art. 106 din Codul de procedură fiscală) ori stabilirea din oficiu de către acesta a creanțelor fiscale, ca urmare a nedepunerii declarației de impunere, printr-o decizie de impunere (art. 107 din Codul de procedură fiscală) nu se confundă cu obligația contribuabilului de a furniza organului

fiscal informațiile necesare pentru determinarea stării de fapt fiscale, inclusiv cu obligația acestuia din urmă de a pune la dispoziție organului fiscal registre, evidențe, documente de afaceri și orice alte înscrisuri, în vederea stabilirii stării de fapt fiscale. Curtea a constatat că dispozițiile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 sunt suficient de precise și clare pentru a se observa cu ușurință că sancțiunea penală se aplică doar în condițiile în care organele competente stabilesc că sumele de bani dobândite de către contribuabil de la bugetul de stat au fost rezultatul unei acțiuni de stabilire cu rea-credință a impozitelor, a taxelor sau a contribuțiilor de către acesta. În aceste condiții, contribuabilul nu trebuie să demonstreze dobândirea licită a averii sale.

22. Întrucât până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

23. Cu privire la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) și (11) din Legea nr. 241/2005, Curtea reține că autorul excepției susține, în esență, că, în situația în care nu există un prejudiciu — ipoteză în care se află acesta întrucât a săvârșit infracțiunea reglementată de art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 în forma tentativei —, nu este posibilă aplicarea prevederilor art. 10 alin. (1) și (11) din același act normativ, contrar dispozițiilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, dreptul la un proces echitabil și unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

24. Cu privire la dispozițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005, Curtea reține, cu titlu preliminar, că în forma inițială a legii acestea reglementau, în raport cu recuperarea prejudiciului produs, atât posibilitatea sancționării infracțiunilor de evaziune fiscală cu pedeapsa închisorii, cu reducerea limitelor speciale ale pedepsei prevăzute de lege, cât și instituirea unei cauze speciale de aplicare a pedepsei amenzii penale, precum și a unei cauze de nepedepsire. Astfel: (i) dacă, în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperea integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduceau la jumătate (așadar, pedeapsa închisorii cu reducerea limitelor speciale ale pedepsei prevăzute de lege); (ii) dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții era de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se putea aplica pedeapsa cu amendă (așadar, pedeapsa închisorii cu reducerea limitelor speciale ale pedepsei prevăzute de lege, alternativ cu pedeapsa amenzii); (iii) dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții era de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplica o sancțiune administrativă, care se înregistra în cazierul judiciar (sancțiune administrativă care atrăgea înlăturarea răspunderii penale, cu consecința încetării urmăririi penale sau, după caz, a procesului penal). Rezultă că legiuitorul a reglementat în mod expres că recurgerea la mijloace de drept penal nu este întotdeauna necesară pentru apărarea valorilor sociale protejate în domeniul analizat, stabilind în sarcina organelor judiciare obligația legală de a aplica o sancțiune administrativă dintre cele prevăzute la art. 91 din Codul penal din 1969. În acest caz, soluția dată de organul judiciar se circumscria încetării urmăririi penale, prevăzută de art. 10 lit. i¹) și art. 11 pct. 1 lit. c) din Codul de procedură penală din 1968, sau încetării procesului penal, prevăzută de art. 10 lit. i¹) și art. 11 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală din 1968 (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 101 din 17 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 295 din 24 martie 2021, paragraful 67).

25. După modificarea Legii nr. 241/2005 prin Legea nr. 255/2013 au fost eliminate cauza de nepedepsire, precum și posibilitatea aplicării pedepsei amenzii, fiind menținută doar cauza de reducere a pedepsei închisorii (în toate cazurile, indiferent de valoarea prejudiciului). Astfel, „în cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute la art. 8 și 9, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, inculpatul acoperă integral pretențiile părții civile, limitele prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate”. Analizând constituționalitatea acestei soluții legislative, Curtea, prin Decizia nr. 867 din 14 decembrie 2021,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 1 aprilie 2022, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „pretențiile părții civile”, cuprinsă în dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, este neconstituțională. Ulterior pronunțării Deciziei nr. 867 din 14 decembrie 2021, precizată, dispozițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005 au fost modificate și completate prin Legea nr. 55/2021, legiuitorul procedând, totodată, la restructurarea textului normativ. Astfel, soluția legislativă anterioară, întemeiată pe reducerea limitelor pedepsei închisorii, a fost abandonată, fiind eliminate cauzele de reducere a pedepsei închisorii și fiind reglementată pedeapsa principală alternativă a amenzii pentru infracțiunile prevăzute de art. 8 și 9 din același act normativ. Prin această intervenție legislativă, legiuitorul a revenit, în mare parte, la regimul sancționator consacrat de forma inițială a legii. Astfel, aplicarea amenzii putea fi dispusă, potrivit art. 10 alin. (1), dacă, în cursul urmăririi penale sau al judecării, prejudiciul cauzat era acoperit integral, iar valoarea acestuia nu depășea 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții era de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplica pedeapsa cu amendă (așadar, o cauză specială de aplicare opțională sau obligatorie, după caz, a pedepsei principale a amenzii). De asemenea, în cuprinsul art. 10 alin. (11) din Legea nr. 241/2005 se reglementa că, dacă, în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive, prejudiciul produs prin comiterea faptei, majorat cu 20% din baza de calcul, la care se adaugă dobânzile și penalitățile, este acoperit integral, fapta nu se mai pedepsește, aplicându-se, în aceste condiții, dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. h) din Codul de procedură penală (așadar, o cauză de nepedepsire care determină, după caz, clasarea cauzei în faza de urmărire penală sau achitarea în faza de judecată).

26. Analizând evoluția legislativă a acestor dispoziții legale din perspectiva soluției sancționatoare, Curtea constată existența unei evidente similitudini între forma inițială a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 și forma acestora rezultată în urma modificării și restructurării realizate prin Legea nr. 55/2021, ambele reglementări fiind construite pe aceeași opțiune legislativă de principiu, respectiv stimularea recuperării prejudiciului prin instituirea unor consecințe penale mai favorabile. Astfel, deși, în forma rezultată în urma modificării și completării prin Legea nr. 55/2021, supusă controlului de constituționalitate, legiuitorul a renunțat la soluția legislativă a reducerii limitelor speciale ale pedepsei închisorii, reglementarea inițială conținea deja, în substanță, celelalte consecințe sancționatoare esențiale, respectiv posibilitatea aplicării pedepsei amenzii și instituirea unei cauze de nepedepsire, condiționate de recuperarea integrală a prejudiciului.

27. Referitor la motivele de neconstituționalitate invocate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 459 din 25 iunie 2020, precizată, paragrafele 24-28, a analizat dispozițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005, în forma legislativă inițială a legii, în raport cu critici de neconstituționalitate similare, respingând, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

28. Pentru a pronunța această decizie, Curtea a reținut că, în viziunea legiuitorului, recuperarea integrală a prejudiciului cauzat prin săvârșirea unei infracțiuni de evaziune fiscală este o împrejurare ulterioară săvârșirii infracțiunii și are ca efect atenuarea regimului sancționator. Criteriul prejudiciului luat în considerare de legiuitor în evaluarea generică a pericolului social al faptelor de evaziune fiscală determină fie agravarea sa, atunci când prejudiciul depășește un anumit nivel, fie scăderea sa, în ipoteza recuperării prejudiciului, și explică, pe de o parte, caracterul pecuniar al infracțiunii, iar, pe de altă parte, faptul că dincolo de considerentele de ordin general privind protejarea intereselor generale sunt avute în vedere creanța bugetară, valoarea acesteia și recuperarea ei.

29. Curtea a constatat că, prin introducerea în conținutul art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 a cauzelor de nepedepsire/reducere a limitelor de pedeapsă, legiuitorul, în evaluarea generică a pericolului social al faptei, a considerat că recuperarea integrală a prejudiciului cauzat prin săvârșirea unei infracțiuni de evaziune fiscală, până la momentul stabilit de

legiuitor, este o împrejurare ulterioară săvârșirii infracțiunii care influențează acest pericol social și are ca efect atenuarea regimului sancționator, în raport cu conduita făptuitorului după comiterea faptei. Cu alte cuvinte, acoperirea integrală a prejudiciului până la momentul procesual stabilit de legiuitor nu se referă la fapta de evaziune fiscală, ci privește conduita făptuitorului după momentul comiterii faptei, atitudinea psihică manifestată de făptuitor până la acel moment procesual, conduită în raport cu care se poate aprecia asupra pericolozității sale. Așadar, acoperirea integrală a prejudiciului de către autorul infracțiunii de evaziune fiscală, realizată la un moment ulterior comiterii faptei, reprezintă o manifestare a conduitei după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, pe care legiuitorul a calificat-o ca fiind o cauză de nepedepsire/reducere a limitelor de pedeapsă, cu caracter personal.

30. În concluzie, Curtea a reținut că acoperirea integrală a prejudiciului de către făptuitor până la momentul procesual stabilit de legiuitor prin dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 nu se referă la fapta de evaziune fiscală săvârșită, ci privește conduita făptuitorului într-un moment ulterior comiterii faptei și atitudinea proprie a făptuitorului manifestată până la momentul procesual stabilit de legiuitor. Conduita făptuitorului într-un moment ulterior comiterii faptei și atitudinea acestuia manifestată la un anumit moment procesual caracterizează persoana făptuitorului și permit stabilirea pericolozității sale, iar nu fapta săvârșită și gravitatea acesteia.

31. Curtea a mai reținut și că, potrivit art. 8 alin. (3) din Legea nr. 241/2005, tentativa faptelor prevăzute la alin. (1) și (2) ale aceluiași articol se pedepsește, iar, potrivit legii penale în vigoare, tentativa se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea consumată, ale cărei limite se reduc la jumătate [art. 33 alin. (1) teza întâi din Codul penal]. În aceste condiții, Curtea a constatat că diferența de regim juridic sancționator între inculpații care au săvârșit infracțiunile de evaziune fiscală prevăzute la art. 8 și 9 din Legea nr. 241/2005, pe de o parte, și cei care au săvârșit aceleași infracțiuni, în forma tentativei, pe de altă parte, nu este de natură să încalce principiul egalității în drepturi, prevăzut la art. 16 din Constituție, întrucât discriminarea poate fi constatată doar în situația reglementării unor soluții juridice diferite pentru persoane aflate în situații similare, aspect ce nu poate fi reținut în prezenta cauză. În acest sens, Curtea a statuat, în repetate rânduri, că principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, dar că acesta nu interzice reguli specifice, în cazul unei diferențe de situații (a se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, și Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996).

32. De altfel, prin Decizia nr. 362 din 24 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 31 mai 2012, Curtea a reținut că stabilirea prin dispozițiile legale criticate a unui regim sancționator diferit în funcție de atitudinea procesuală concretă a persoanelor cercetate nu poate conduce la concluzia că justiția nu ar fi unică, egală și imparțială pentru toți, judecătorul, în limitele acestor principii, procedând la individualizarea regimului sancționator potrivit criteriilor obiective puse la dispoziție de lege. Cu alte cuvinte, dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 au fost considerate de către instanța de contencios constituțional ca dispoziții legale care stabilesc un regim sancționator diferit în funcție de atitudinea procesuală concretă a persoanelor cercetate, atitudinea procesuală a făptuitorului constituind o circumstanță personală, iar nu reală. De asemenea, prin Decizia nr. 1.196 din 30 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 745 din 8 noiembrie 2010, Curtea a reținut că legiuitorul este liber să acorde anumite măsuri de favoare cu caracter penal, condiționate de repararea prejudiciului cauzat, tocmai pentru a încuraja comportamentul activ al inculpatului/invinuitului/făptuitorului în sensul diminuării consecințelor periculoase ale faptei penale săvârșite și pentru a repune în circuitul bugetar sumele de bani ce au constituit obiectul prejudiciului. Din considerentele deciziei precitate

rezultă că scopul dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 este reprezentat de încurajarea comportamentului activ al făptuitorului în sensul diminuării consecințelor faptei săvârșite, instanța de contencios constituțional plasând aceste dispoziții în sfera reglementării circumstanțelor personale.

33. În aceeași logică, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 101 din 17 februarie 2021, precitată, analizând obiecția de neconstituționalitate a Legii privind modificarea și completarea Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale (Legea nr. 55/2021), s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005, reținând că reglementarea regimului sancționator aplicabil infracțiunilor de evaziune fiscală reprezintă o opțiune de politică penală a legiuitorului, care, în absența încălcării unor dispoziții constituționale exprese, nu poate fi censurată din perspectiva oportunității sale.

34. Având în vedere considerentele dezvoltate anterior, Curtea reține că diferențele dintre cele două reglementări, respectiv art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, în forma inițială, asupra căruia Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 459 din 25 iunie 2020, precitată, și dispozițiile art. 10 alin. (1) și (11), care fac obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, privesc exclusiv modalitatea tehnico-juridică de configurare a

sancțiunii, iar nu filosofia sancționatoare a legiuitorului, care a rămas constant orientată către evitarea aplicării pedepsei privative de libertate în ipoteza reparării integrale a prejudiciului cauzat. Întrucât, din perspectiva regimului sancționator, soluția legislativă instituită prin Legea nr. 55/2021, criticată de autorul excepției, prezintă o evidentă similitudine cu aceea consacrată de forma inițială a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005, iar Decizia nr. 459 din 25 iunie 2020 a vizat critici de neconstituționalitate similare, raționamentul dezvoltat de Curtea Constituțională în această decizie își păstrează relevanța, *mutatis mutandis*, și în privința reglementării supuse controlului de constituționalitate.

35. De asemenea, în raport cu motivele formulate în sprijinul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că celelalte dispoziții constituționale invocate referitoare la dreptul la un proces echitabil și principiul legalității incriminării și a pedepsei se circumscriu criticilor anterior analizate și nu configurează veritabile critici de neconstituționalitate distincte, astfel că nu impun o examinare separată.

36. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu

unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Sorin Staicu în Dosarul nr. 3.208/338/2020 al Judecătorei Zărnești.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 55/2021 privind modificarea și completarea Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, și ale art. 10 alin. (1) și (11) din Legea nr. 241/2005, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Zărnești și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 martie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,

Andrei Grigoraș

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

5 948493 722328